

вървяла тессалийската, съюзната спомогателна и тракийската конница, а задъ нея фалангите на Кратера, Филиппа и Мелеагра. По голъмата частъ отъ лѣвкитѣ войски и всичкитѣ мѣтателни орждия били оставени на лѣвия брѣгъ за да безпокоятъ съдѣйствието си неприятеля и да отвличатъ вниманието му. Персийцитѣ, като познали Александра, ѣздящъ на конь на чело на дѣсното крило, по богатото му въоръжение, значително усилили лѣвото крило на конницата си. Тукъ именно е произлѣзалъ най упоритъ конненъ бой. Македонската конница най напредъ била отблъсната въ рѣката, но най послѣ взела върхъ надъ персийцитѣ. При този случай Александръ, сражающъ се на чело на егеритѣ, на смалко щель да бжде убитъ, но Клитъ спасилъ живота му. Между това Парменионъ съ лѣвото крило ималъ сжщия успѣхъ надъ дѣсния флангъ на персийската конница. Когато по таквъ начинъ и двата ѣ фланга били отблъснати, тогава ѣ центра дошелъ въ растройство и всичката персийска конница, като изгубила около 1,000 души убити, обърнала на бѣгъ въ пълна безрѣдница. Александръ не я прѣслѣдвалъ, но веднага нападналъ отъ фронта — съ фалангата, а отъ двата фланга — съ конницата, гръцката наемна пѣхота, която, по вече отъ изумление, отколкото отъ твърдо рѣшение да се отбранява, още стояла неподвижно на мѣстото си. Тя обаче не издържала удара на македонската фаланга и конница, била раскъсана, довѣдена въ разстройство и, съ исключение на 2,000 души, взети въ плѣнъ и нѣколко други, които се скрили подъ тѣлата на убититѣ, била съвсѣмъ избита.

И тѣй персийската войска била разбита и частъ отъ нея избита, а другата се распрѣснала. Александръ се задоволилъ съ това и не я прѣслѣдвалъ.

Той щедро наградилъ войницитѣ си: на падналитѣ въ боя (25 етери, 60 души отъ конницата и 30 души отъ пѣхотата) заповѣдалъ да въздигнатъ паметници, 300 персийски дослѣхи испратилъ въ храма на Минерва въ Атина, а взетитѣ въ плѣнъ гръцки наемници испратилъ въ окови въ Македония за да ги продадхтъ въ робство, защото тѣ, като измѣнили на отечеството си, сражавали се заедно съ персийцитѣ противъ гръцитѣ. Съ всички тѣзи мѣрки той ималъ прѣдъ видъ да усили ревността и усърдието на войската си, да распространи по цѣла Гърция славата на удържаната отъ него побѣда и за винаги да отнѣми отъ гръцитѣ желанието да постъпватъ на служба у персийцитѣ като наемници.

Дѣйствието отъ побѣдата при Граникъ било извънрѣдно. Като отворила войната, съ единъ ударъ, който подобно на грѣмотевица, още при първата стѣпка на Александра въ Мала Азия, съ всичката си сила се прѣсналъ надъ персийцитѣ, тя имала сжщо толкова важни послѣдствия, колкото рѣшителни били резултатитѣ ѣ въ самото сражение. Като съкрушила първитѣ сили, противопоставени отъ персийцитѣ на Александра, тя унищожила или поне извънрѣдно отслабила срѣдствата за по нататашното имъ съпротивление въ Мала Азия и, може да се каже, почти безъ бой покорила тѣзи страна на Александра. Други събрани войски въ нея персийцитѣ сж нѣмали, а останалитѣ имъ сили, които състояли частъ отъ персийски, а по голъмата частъ отъ гръцки наемни войски, били прѣснати по гарнизонитѣ. Подвластнитѣ на персийцитѣ малоазиятски градове и племена едни слѣдъ други се покорявали на Александра. Отъ всички най напредъ, непосредствено слѣдъ побѣдата при Граникъ, се покорили най близки-